4213 | ALFA | GÜNCEL | 167

TABU
Bir Ceza Avukatından Gerçek Hikâyeler

FERDINAND VON SCHIRACH (1964)

Münih'te doğdu. Soylu Sorbian Schirach ailesinin bir üyesidir. Babası Münihli iş adamı Robert von Schirach'tır. Büyükbabası, Hitler'in resmi fotoğrafçısı Heinrich Hoffmann'ın oğlu olan savaş suçlusu Baldur von Schirach'tır. Büyükannesi Henriette von Schirach, Yahudilerin zulmü hakkında Hitler'e şahsen meydan okuduğu bilinen az sayıdaki kişiden biridir.
Kolleg St. Blaisen'de eğitim gördü. 1994 yılında ceza hukuku konusunda uzmanlaşmış bir avukat oldu. Ağustos 2009'da, *Suç* [Alfa, 2019] kitabını yayımladı. Kitap, 54 hafta boyunca en çok satanlar listesinde kaldı. Yine avukatlık tecrübesine dayanan kısa öyküler içeren ikinci kitabı *Suç 2* [Alfa, 2020] Ağustos 2010'da yayımlandı. Üçüncü kitabı *Collini Davası* [Alfa, 2020] Eylül 2011'de okuyucuyla buluştu. Bunun ardından sırasıyla *Tabu* ve *Terör* geldi. 2018'de yayımlanan *Ceza* [Alfa, 2021], on iki kısa öyküden oluşmaktadır ve yazarın *Suç ve Suç 2* ile başladığı üçlemesi böylece tamamlanmıştır. 35'ten fazla dile çevrilmiş kitapları dünya çapında milyonlarca kopya sattı ve onu "uluslararası alanda ünlü Alman edebiyatının yıldızı" yaptı.

camadres.com

FİRUZAN GÜRBÜZ GERHOLD

Milliyet ve *Van* gazetelerinde çalıştı, çeşitli aylık dergilerde yazdı. Otuza yakın çocuk kitabından bazıları yabancı dillere çevrildi, edebiyatın her dalında Almancadan Türkçeye yüze yakın kitap çevirdi.

Tabu
© 2019, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tabu
© 2013, Ferdinand von Schirach

Kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Çeviren Firuzan Gürbüz Gerhold
Kitap Editörü Rana Öztarsu
Kapak Tasarımı Adnan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Tülay Malkoç

ISBN 978-625-449-452-9

1. Basım: Kasım 2021

tamadres.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29
Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 511 53 03 (pbx) Faks: (0212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 43949

FERDINAND VON SCHIRACH

BİR ENSTALASYON SANATÇISININ TUHAF ÖYKÜSÜ

TABU

tamadres.com

Almancadan Çeviren: FİRUZAN GÜRBÜZ GERHOLD

ALFA

tamadres.com

Yeşil, kırmızı ve mavi renklerin ışığı
Aynı şekilde karıştığında,
Bize beyaz olarak görünür.

*Helmholtz'un Renk Öğretisinden**

1838 yılının parlak bir ilkbahar gününde Paris'teki Boulevard du Temple'da yeni bir gerçeklik yaratıldı. Bu, insanların görme, bilme ve hatırlama biçimini değiştirdi. Sonunda gerçeği de değiştirdi.

Daguerre bir Fransız tiyatro dekoru ressamıydı. Gerçeğin kendisi gibi görünen fonlar yapmak istiyordu, ışığı ahşap bir kutudaki delikten iyotlu gümüş tabakların üzerine düşürdü. Cıva buharı kutunun önünde duran cismi görünür kılıyordu. Ama gümüş tuzlarının etkileşime girmesi uzun sürmüştü: Atlar ve gezintiye çıkmış insanlar fazla hızlıydı, hareketler

* Hermann von Helmholtz (1821-1894), Alman fizyolog ve fizikçi. Çok yönlü ilgi alanları ve çalışmalarıyla, özellikle sinir iletimi, işitme ve görme üzerine yaptığı klasikleşmiş araştırmalarla yaşadığı dönemde "Fiziğin başbakanı" olarak adlandırılmıştır –çn.

henüz belirsizdi, ışık plakalar üzerine sadece evleri, ağaçları ve caddeleri kaydetmişti. Bu, Daguerre'in fotoğrafı icat etmesiydi.

1838 yılına ait fotoğrafında atlı arabaların ve insanların dağınık gölgeleri içinde bir adam tuhaf bir şekilde açıkça görünüyordu. Her şey yanı başından hızla geçip giderken o elleri arkasında kenetli, sessiz sedasız duruyordu. Sadece kafası silikti. Adamın Daguerre'den ve buluşundan haberi yoktu, ayakkabılarını boyatan bir yayaydı. Objektif onu ve ayakkabı boyacısını görebilmişti, bir fotoğrafta görülen ilk iki insanlardı.

Sebastian von Eschburg, sık sık bu hareketsiz adamı ve silinip gitmiş kafasını düşünmüştü. Ama bunu ancak şimdi, her şey olup bittikten sonra ve artık hiç kimsenin yaşananları geri döndüremeyeceği bu zamanda anlıyordu: O adam kendisiydi.

tonapres.com

Yeşil

1

Eschburg köyü, ana yolların biraz dışında, Münih ve Salzburg arasında yer alır. Köye adını veren kalenin tepesinde sadece birkaç taş kalmış. Eschburglardan biri 18. yüzyılda Bavyera'nın Berlin büyükelçisiydi ve geri döndüğünde göle yeni bir ev inşa etmişti.

20. yüzyılın başlarında Eschburgların son kez paraları olmuştu. O zamanlar kâğıt ve iplik fabrikaları vardı. En büyük oğul ve varis 1912'de batan Titanik'te boğulmuştu. Aile daha sonraları bundan pek de gurur duymadı. Oğulları birinci sınıf bir kamara tutmuş ve sadece köpeğiyle seyahat etmişti. Muhtemelen fazla sarhoş olduğu için cankurtaran sandalına binmekten kaçınmıştı.

lamodres.com

Küçük erkek kardeşi ailenin işletmelerini satıp borsada oynamış ve 1920'lerdeki enflasyon döneminde servetinin çoğunu kaybetmişti. Bundan sonra evi doğru düzgün yenilemek için hep az paraları oldu. Sıvalar duvarlardan dökülüyordu, kışın iki yan kanat ısıtılmıyordu ve çatılar yosun tutmuştu. İlkbahar ve sonbaharda çatı arasına yağmur suyunun dolması için teneke kovalar konuyordu.

Neredeyse tüm Eschburglar avcı ve gezgindi, 250 yıl boyunca evin odalarını sevdikleri eşyalarla doldurmuşlardı. Giriş holünde fil ayaklarından yapılmış üç şemsiyelik duruyordu, yanındaki duvarda ortaçağdan kalma yaban domuzu postu ve yaban domuzu avında kullanılan uzun şişler asılıydı. Üst kattaki koridorda doldurulmuş iki timsah yan yana yatıyordu; biri cam gözünün tekini kaybetmişti, diğerinin ise kuyruğunun bir parçası yoktu. Çamaşır odasında kocaman bir boz ayı duruyordu, karın tüylerinin neredeyse hepsi dökülmüştü. Kütüphanede kudu ve oriks cinsi antilopların kafaları asılıydı ve şaşı gözlü bir jibonun başı Goethe ve Herder arasındaki rafta duruyordu. Şöminenin yanında Kongo'ya ait davullar, doğal boynuzlar ve lamelofonlar* duruyordu. Abanozdan yapılmış iki siyah Afrika Bereket Tan-

* Afrika kökenli vurmalı bir çalgı –çn.

rısı bilardo salonu girişi yanında ciddi bir yüzle oturuyordu.

Koridorlarda büyütülmüş Hindistan posta pulları ve Japon dolmakalem çizimlerinin yanında Polonya ve Rusya'ya ait kutsal resimler asılıydı. Ahşap oyma Çin atları, Güney Amerika'ya ait mızrak uçları, bir kutup ayısının sarı dişleri, bir kılıç balığının kafası, ayakları kıvrık boynuzlu antilop toynağından yapılmış bir tabure, devekuşu yumurtaları ve anahtarları uzun zamandır kayıp olan Endonezya işi ahşap sandıklar vardı. Bir konuk odası Floransa işi sahte Barok mobilyalarla döşenmişti; bir başkasında içinde broşların, sigara tabakalarının ve aileye ait gümüş anahtarlı bir İncil'in durduğu camekânlı bir sehpa duruyordu.

Evin en arkasındaki parkta beş bölmeli küçük bir at ahırı vardı. Duvarları sarmaşık bürümüş, avludaki taşların arasında otlar bitmişti. Pencere kepenklerinin boyası dökülmüş, pastan su kahverengi olmuştu. İki kulübede şömine odunları kurutuluyordu, bir diğerinde ise kışın bitki saksıları, kar tuzu ve yabani yemler saklanıyordu.

Sebastian, bu evde dünyaya gelmişti. Aslında annesi Münih'teki hastanede doğum yapmak istemişti ama araba uzun süre soğukta kaldığı için motor çalışmamıştı. Babası arabayı ça-

lıştırmak için uğraşırken sancılar başlayınca köyden eczacı ve karısı gelmişti. Sebastian'ın babası koridorda beklemiş, eczacı iki saat sonra göbek bağını kesmek isteyip istemediğini sorunca adama adeta haykırarak marşın bozulduğunu söylemişti. Daha sonra bunun için özür dilemiş, ama bunun ne anlama geldiği köyde uzun süre anlaşılamamıştı.

Çocuklar, hiçbir zaman Sebastian'ın ailesinde odak noktası olmamıştı. Onlara öğretilen şeyler yemek yerken çatal bıçağı nasıl tutacakları, nasıl el öpecekleri ve bir çocuğun olabildiğince az konuşması gerektiğiydi. Ama çoğu zaman onlarla ilgilenen olmamıştı. Sebastian sekiz yaşına bastığında ilk kez ailesiyle birlikte masada yemek yemesine izin verilmişti.

Sebastian başka yerde yaşamayı hayal bile edemezdi. Ailesiyle birlikte tatile çıktığı zaman kaldığı otellerde kendini yabancı gibi hissederdi. Geri döndüğüne hep sevinirdi, çünkü her şeyi bıraktığı gibi bulurdu: koridordaki koyu renk döşemeleri, merdivenin aşınmış taş basamaklarını ve öğleden sonra meyilli şapele düşen yumuşak ışığı.

Sebastian'ın hayatında hep iki dünya vardı. Gözlerinin retinası 380 ila 780 nanometre arasındaki elektromanyetik dalgaları algılar, beyni bunları 200 renk tonuna, 500 parlaklığa ve